

Nagy Attila

Az Álmodok Tele

verseskötet

2006

TARTALOM

Itt a tél
Az élet zárándoka
Képen
Az a fajta szörnyeteg
Mit adhat?
Fáj
Emberalkony
Tiéd az Álom
Vermelho
Ülni akarok
Édesít a fájdalom
Fatalista
Hideg utak
Korai sirató
Legyek kulcs...
Képzeletem
Tollak a szélben
Kislány
Vigyor
Holokausz
Hadban
A bánat hívja
Leplem legyen
Hazatérés a fagyból

Itt a tél

Alkonyfény híján szürkületi csend
és homály járja be az utakat.
Az életem is erre fordult, hideg rend
száll belém, bánatot csalogat.

Miért nevessek, mikor gyászban a világ?
Utolsó imát susog a szél
ridegen, és bennem sóhajjá fagy a hiány,
szívemben újra itt a tél.

Az ifjú tavasz, a tegnapok vad dala,
mintha idegen lenne már.
Az aki voltam tagnap, a fény diadala
sötét tó mélyére száll.

Remélnem kéne, hogy jön még nyári nap,
de csak hazudni tudom, hogy várom.
Kényelmes a csend, miben a magány átítat.
Hagyom, hogy elnyomjon az álom.

Az élet zarándoka

Indulnom kell tovább, ez a dolgok rendje,
ahogy minden elmúlik, mögém, az enyészetbe.
Talán sírni kéne, de nem fog már menni.
Eltűnt a varázslat, nekem megint nem maradt semmi.
Összekócol a szél, az éjszaka emlékekkel kínoz,
tovább kell mennem, tovább, az élet bármit is hoz.
Sebhelyeim, vesztett csaták emlékei, összetört szívem,
megroskadva, kínokban égve egyre csak tovább viszem.
Miért van a jó,
ha elmúlik újra?
Miért fogadtak be,
ha megint rá kell lépnem az útra?

Csend vacog szívemben, ez a dolgok rendje,
Majd lassan elmúlik, velem, az enyészetbe.
Talán csak azért fáj, mert elfeledtem
pár pillanat melegben, hogy ennyi jutott nekem.
Megtépáz, átjár a sors, az égre tekintek,
a csillagok felhők fölött, szégyenben rejtőznek.
Sebhelyeim, dicső csaták emlékei, gyémánt szívem...
a kegyetlen évek nem tudtak megölni, azt hiszem.
Szellővel szaladok,
legyőzöm a halált.
Ott leszek mindig,
s dúdolom az ezüst holdnak a magány dalát.

Képen

Ismét lehunyta szép szemét az ég,
- Nem kíváncsi ránk -
ahogy én se olvasok verseket már rég.
Ez nem a mi hibánk,
Csak már nem vicces, már nem szép,
amolyan „sose jobb”,
és kopottas - jól tudom - ez az öreg kép;
az eredendő, legnagyobb,
min apró pontként reméltem a tekintetet,
mely figyelmével
felvértézhetné értelemmel
ezt a gyarló életet.

Az a fajta szörnyeteg

Ez a kegyetlen üresség itt gubbaszt bennem,
Ha valahol bombák hullanak is.
Nem várok madárdalt, és nem szeretem,
Ha rám mosolyog egy bakfis.

Az a fajta szörnyeteg vagyok, kit nem fél,
Senki már talán. Sárguló papír
Vicsorom ágya, hangom nem viszi a szél,
Hazavár a hideg sír.

Mit adhat?

Hogy lehetne elég a mennyország?
Mit adhat nekem egy szebb és új világ?
Zöld mezőket, rohanni kifulladásig?
Nem volt mindig a nap alatt hótakaró.
Társat, fényt az útra? Biztos léptet?
A biztos út, az talán biztosan jó?
Könnyed mosolyt, szelíd végtelent?
Szembeszéllel éreztem büszkeségem!
Békét? Szerelmet? Megnyugvást?
Csapáson zihálva forr fel a vérem,
izzó vágy, olthatatlan lángtengerbe hív,
s csak akkor ér valamit,
ha végül megszakad a szív.
Hogy lehetne elég? Mit adhat nekem
Örök fény völgye...
Maradok még múltó vad, a zöldellő hegyen.

Fáj

Elmondhatnám miért vagyok szomorú,
De nem elég hosszú hozzá a nap
Látod alkonyfénynél mosolygok rád,
Szeretnéd hogy levegyem a maszkomat?

Új idők járnak, de ami fáj még itt pihen
Valahol nagyon mélyen bennem
Semmi sem olyan már mint amilyen volt
Nem tehetek semmit, várok csendben

Nem akarom hogy lásd, ami bennem lángol,
Nem akarok élni sem itt, sem máshol,
Nem tehetek semmit, nem lesz jobb tudom
A vigaszdalokat is már rohadtul unom

Aludj el velem

Emberalkony

Gyermekarcú boldogság kacag valahol,
Szívembe nyúl, nem emel, csak gúnyol.
Bánat ez, vagy csalódott féltékenység?
Vajon minden nappal szürkébb lesz az ég?

A pohár kezemben, szívemre édesül.
Ne szánjatok! Megleszek egyedül.
Talán nem is akartam ember lenni soha,
Vagy mindez az én hibám, én voltam ostoba.

Tiéd az Álom

Mikor nyugovóra térsz, hazatalálsz.
Csendes könnyek közt, vagy mókától megfáradtan,
Szeretőd karjában, vagy hideg járdán,
Tiéd az Álom.

Mikor hátrahagysz minket, s elrepülsz
Tüzes harcban, vagy nehezen szuszogva,
Otthon melegében, vagy idegen földön,
Tiéd az Álom.

Mikor Halál fogja meg kezedet,
Ne hunyd le szemed gyermekem,
Tiéd az álom, és hallhatod még
A szárnyak suhogását.

Hazatérsz az útról, nézz rám!
Nem lesz semmi baj, ígérem neked,
Nem ér véget semmi, csak az életed.
Tiéd az Álom.

Vermelho

Csobogó vérem mély medret váj
a kietlen pusztaságba.
A folyamba veti magát nevetve
sok-sok kicsi árva.
Kacagva pancsolják egymásra
a vörös életet,
völgyem enyhelyén szeretkeznek.
Még hagyom, még lehet,
még áradok bágyadt agóniával
völgyet karcolva, festve.
Vén világ ráncaiba vérkönnyekkel
reményt rajzolok minden forró este.

Ülni akarok

Lerombolt felhőkarcolókon állok,
Bábeli káosz tör rám, belül fázok.
Nem vagyok kozmopolita, félek,
Hiába az új, ha hallgat a lélek.

Nyakamon hurok, ékszere a múltnak,
Le akarok ülni, semmit sem tudnak
Adni már nekem többé a világok.
Csak leülök, és csendben piállok.

Édesít a fájdalom

Intravénásan feledés tolul belém,
ahogy az idő tarkómra tapos,
arcomat sárba tolja.
Morgásom véres és habos.

Enyém minden perc mely elmémre
támad kampós hálókka,
gladiusom földbe döfve, s szól
vereségemért a háladal.

Feledés... Hjahjj édes átkom!
Katatóniára vágyom,
Elmúlni, ha a múlt nem teszi,
s átlépni a világon.

Méregcseppet édesít
lelkemben a fájdalom,
messze űz a világban
a helyemet most átadom.

Fatalista

És ha meghátrálok, mint fáradt patak aszály idején
ágyam szélén ülve fogod-e majd kezem?
Ha megfulladok, mert nem kell már több remény
a homokórából megszöktetsz-e engem?

Ugyan hol leszel akkor!? Eszedbe se jutok.
Tovarepülsz a sok sárga levéllel már,
mire én, feledtetted, magányosan meghalok.
Szívembe mar csókok között: nekem csak ennyi jár.

De nem haragszom, nem verlek rabláncra,
nem zokogom el neked e kísértő jövőt.
Hazudok végtelent, a véget félve várva.
Szeress, menekülj! Nem győzheted le az időt.

Hideg utak

Itt szuszog a nyakamban a tél,
mint valami élő szőrmegallér pofátlankodása.
Ha kabáthoz varrták, ennyit ér.
Nem érdekel, ha él. Lihegjen most már másra!

Egyszerűen hajt komiszul előre,
mint unatkozó ebek csaholása esti utakon.
Ha nem látom ennyi jut belőle,
Már nem félek tőle, nyugodtan ugasson!

Megyek, ahogy visz a tél,
ujjaim közt táncol a szél,
melegedjen otthon, aki fél!
Belül nem fagyhat meg ki tényleg él,
várhat akár meleg otthon,
száguldásom többet ér.

Hátamon végigsimít a hó,
mint rideg áramütés szalad a gerincemen.
Ha nem markol szívemre, jó.
Bármily átható, nem állíthat meg már sosem.

Korai sirató

Hiába hitte hogy öregebb,
bármilyen szomorú,
csak egy gyerek volt még.
Nem lett közelebb,
hiába próbált repülni,
a kék ég.
Föld a földnek,
hamu a hamunak,
mosoly a ködbe.
Nyomában könnyek,
játék volt az élet.
Egyszer minden shownak vége.
Egy mosoly, feledem.
„Hiába vagyunk mindannyian.”
ennyi a félelem!
Mondd, jobb túl az életen?
Csak egy gyerek volt még,
nem ezt érdemelte!
Nem vagyok kész a válaszokra,
„nem a menny magas, a föld a mélység”
suttogja agyamban éjjelente.
Csak egy gyerek... nem tudhatta!
„Semmi értelme nem volt”
neveti rám a fotókról újra és újra.

Legyek kulcs...

Legyek kulcs, haldokló jövőt tárni fel,
Hideg zárban pihenni hátramaradva,
Lepaktálni némán a megkopott élettél,
Magam célja lenni, békére hivatva.

Legyek kép, múltba nyíló ablak,
Vonalaim ne mélyítse zord idő,
Színeim, ha megőszültek, haljak,
Felesleges mártír, célt nem ért hírvivő.

Legyek ember, csak hinni, remélni,
Élettel játszani, halállal nevetni.
Az legyek, aki ma még él, csak ennyi,
Kinek nincs a sorsába vésve semmi.

Képzeletem

Csodákat kutat a csendes estében,
Vándor szellő hátán képzeletem.
Tündérekkel incselkedik reptében,
Szentek vállára ül titkokat súgni el,
Holdon táncol, onnan integet, aztán
Csillagok közt, angyalokkal ünnepel.
Vérem mordul, láncainál visszarántja.
Csaholó vágyaim uszítja hófehér nyakára...
Vörösen kúszik tovább, fülledt orgiába.

Tollak a szélben

Vörös szárnyú angyal vagyok,
lángol mögöttem az ég.
A világ, bármerre szárnyalok
nyomomban hamuvá ég.
Hová mehetnék? Senkim sincs.
Utolsó könnyem földre hull,
utána zuhanok. Vörös tollaim,
mint véres hópelyhek
kavarognak az égen.
Nem látom már, nem élek.
Emlékem is hamuvá lesz
a lángok tengerében.

Kislány

Sápadt arccal bámult rám ridegen,
a kicsi lány, azon az éjjelen.
Kérleltem, ígérettem cukrot,
De nem szólt semmit, csak tovább bámult.

Lassan mozdult, láttam, hogy élvezi,
mintha nem is lenne bűn, hogy ezt teszi.
- Csak egy kicsit mélyebbre! -
szóltam - Kérlek! El akarok menni végre...

Nem könyörült, lassan folytatta,
apró mosoly ült ki az arcára.
Kiabáltam, sikítottam, de hasztalan,
aztán csak nyögtem, félig már ájultan.

A kötél nem engedett, a lány nem kímélt,
ujjai hegyéről lenyalogatta a vért.
Aztán vagdosott tovább, lassan, a halálig...
Csak egy kislány... semmi sem az aminek látszik.

Vigyor

Ahogy változnak a dolgok, mosolyognom kell.
Felébredek állandóan, a világ átölel,
és új arcát mutogatva nevet velem, vagy épp sír,
ahogy sápatagon együtt élünk. A jó hír:
Még mindig van merre fordulni, ha akarom;
itt van nekem pár milliárd vadbarom,
akik helyett jó vagyok egy picit,
nem tart örökké, ez valahogy mindig felvidít.

Holokauszt

Csendesedj kicsim! Te halsz meg utoljára!
Várnak még előtted elegendő halálra.
Bújj mögém, ne félj! Pengém itt nem ér el!
Kísérj az úton, mit élünk festek vérrel!
És ha már minden elcsendesült végre,
Alkonyba térdelek a világ tetemére,
és te átölelsz majd hátulról hűséges kedvesem,
S kardom szívedbe döföm, keresztül szívemen.

Hadban

Újra hadba indulok,
Hittel a reménytelenségbe.
Fáradtsággal küszködök,
Szemeim nem hunyhatom még le.
Akarattal török át
a bizonytalanság betonfalain,
rettegő csendbe vágnak
Bátrat játszó szavaim.
Háború dúl, nincs esély,
Nyomorúság martaléka a gyenge.
Ember fia csak izzó lélekkel
térhet meg békével, haza a győzelembe.

A bánat hívja

A bánat újabb sötét árnya bújt belém,
Mint valami bérgyilkos a kelet éjjelén.
Pengéje pihen, mérge pusztít el.
Tompá, nem fáj, csak zordan átölel.

Mintha kívül lennék, nem harcolok,
Mint a fény mögött rég halott csillagok.
Keserű életre negédes gyógyírt várt
Szívem, s a bánat hívja megmentőm - a halált.

Leplem legyen

Csak úszok a jég alatt, szívem zakatolása,
tüdőm lázongó lángolása hideg csendbe ömlött.
Vajon karjaim én mozgatom? Vagy csak
Áramlat? Homályos a fény a jég fölött.

Szemem nyitva, csarnoka fagyott,
Áldott emléké kínozott kékülő testem.
Tavaszkéne már, foszlani vágyok az idővel.
Nem én választottam halálom, sem az életem.

Ha megtaláltok, forró vérrel öntsetek
Piros bábuvá; Hús vagyok, nem por.
Halotti leplem ne jég legyen,
Csak halálból jött, kegyetlen zápor.

Hazatérés a fagyból

Nincs hová menni a jégmezőn,
lábnyomokba lépek kételkedőn:
sajátom lehet, hazugság?
Szemembe fújja a havat a szél,
könnyhomályban a világ.

Fázom. Mindig is fáztam.
De újra és újra bátran
futottam a csaló köröket.
Sarki fény felé emelem kezem.
Elérem? Ott a szeretet.

Hazaértem, itt van már.
Letérdelek ahogy szívembe száll
ez a hely, ahol várnak még.
Lefekszem a fehér hóba...
Elföldel a jég, befogad az ég.